

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobkyně:, e. č.: x, státní příslušnost, pobytem v ČR na adrese,
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4,
190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, poštovní schránka 21/OAM,
170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-681/ZA-ZA12-ZA16-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministersva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-681/ZA-ZA12-ZA16-2016 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-681/ZA-ZA12-ZA16-2016 Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný vzal, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, za postaveno najisto, že tvrzenými důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou její obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z důvodu příslušnosti k Církvi Boha Všemohoucího. Žalovaný však na základě výpovědi žalobkyně a informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi jejího původu dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla ve své vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení neuvedla. Podle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, proto jí podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný nezjistil ani skutečnosti nasvědčující tomu, že se v případě žalobkyně jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil jí proto ani azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a nedospěl ani k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy a proto ji neudělil ani doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Žalobkyně podala proti shora citovanému rozhodnutí včas žalobu, ve které žalovanému vytýkala porušení ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, porušení ust. § 50 odst. 3 a 4 správní řád, namítala také porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí neobsahuje zákonem požadované náležitosti. Dále pak vytýkala žalovanému porušení ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť má za to, že podmínky pro udělení azylu splňuje a § 14a zákona o azylu, protože jí v případě návratu do Číny hrozí nebezpečí vážné újmy vyplývající zejména z toho, že nelze spolehlivě vyloučit její postih za podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi. Podle žalobkyně žalovaný také porušil článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a článek 33 Ženevské úmluvy, protože uvedeným rozhodnutím dochází k porušení těchto mezinárodních závazků, jelikož v případě navrácení žalobkyně do země původu by došlo k porušení závazku non-refoulement. Odkázala přitom na skutečnosti, které uvedla při pohovorech konaných dne 17. 8. 2016, 25. 10. 2016 a 31. 10. 2016. Dle jejího názoru byly jednoznačně naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu Ženevské úmluvy i § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování pro náboženské vyznání. Uvedla, že je řadovou členkou Církve Boha Všemohoucího, a to od roku 2012. Zúčastňovala se církevních setkání se svými spoluvěřci, které se konaly buďto v bytě žalobkyně nebo v bytech spoluvěřců za účasti malé skupinky lidí v počtu dva až čtyři.
3. V rámci pohovoru žalobkyně popsala konkrétní incident, který měla s čínskou policií v březnu roku 2015, kdy byla zatčena čínskou policií ve své práci ve škole. Po převozu na policejní stanici byla žalobkyně opakovaně vyslýchána, policisté jí kladly různé otázky související s její vírou, zejména s cílem zjistit, kdo je průvodcem jejich církve. Když žalobkyně odmítla na otázky odpovídat, bylo proti ní použito hrubé policejní násilí. Konkrétně uvedla, že byla bita po hlavě a obličeji, bili ji pendrekem, připoutali ji k topení, svítili jí lampou do obličeje, z čehož měla

popáleniny, bili ji elektrickým obuškem. V zadržení strávila celkem 15 dnů a propuštěna byla pouze díky tomu, že její dcera uhradila kauci ve výši 20.000 čínských yuanů (ekvivalent cca 65.000 Kč). Po propuštění z policejní stanice měla žalobkyně po celém těle modřiny, bála se však vyhledat lékařské ošetření, neboť byla policisty varována, aby nikomu neřekla, co se jí stalo. Proto se léčila pouze doma cca 3-4 měsíce. Později se od dcery dozvěděla, že byla v den svého zadržení propuštěna ze zaměstnání.

4. Po tomto incidentu žalobkyně omezila své náboženské aktivity. Neúčastnila se náboženských setkání, neboť byla přesvědčena, že ji policie sleduje, aby se dostala k dalším spoluvěřícím. Její problémy však nezmizely. V červnu 2016 žalobkyně unikla zatčení při návštěvě jedné ze spoluvěřících. Uvedla, že policie ji sledovala do domu této spoluvěřící, ale díky tomu, že se žalobkyně ukryla, nebyla nalezena, došlo však k zatčení této spoluvěřící. Uvedená událost byla posledním impulzem, který žalobkyni přiměl k definitivnímu opuštění
5. Kromě toho žalobkyně popsala i případy zatčení dalších spoluvěřících, jako je zmizení její rodné sestry v roce 2014, odsouzení na čtyři roky jednoho spoluvěřícího, který byl udán a nucen k přiznání, poslání jejich církevního průvodce na nucené práce na čtyři roky, případ spoluvěřícího, který se v průběhu zatčení zbláznil atd. Žalobkyně nemohla navštěvovat svoje rodiče, neboť hrozilo, že by jim stát mohl přestat vyplácet starobní důchod. Po propuštění ze zatčení byla žalobkyně nucena prodat svůj byt a přestěhovat se na jiné místo.
6. Žalobkyni tedy dopodrobna při provedených pohovorech vylicila správnímu orgánu svůj azylový příběh, včetně důvodů, které ji vedly k opuštění vlasti a nemožnosti se do navrátit. Kromě toho žalobkyně nebo její právní zástupce doložili řadu zpráv vypovídajících o systematickém potírání náboženské svobody státními orgány nebo o rozšířeném pronásledování příslušníků náboženských menšin, včetně členů Církve Boha Všemohoucího.
7. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uznává, že žalobkyně je příslušnicí Církve Boha Všemohoucího, neboť její výpověď ohledně této církve alespoň v základních rysech odpovídá informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Zároveň žalovaný konstatuje, že z dostupných informací o zemi původu vyplývá, že členové náboženských menšin v se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Přesto však dospěl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni. V rámci svých argumentů žalovaný jednak uvedl, že žalobkyně nebyla v minulosti dlouhodobě pronásledována a z toho vyvozuje absenci odůvodněné obavy žalobkyně z pronásledování v budoucnu. Kromě toho se žalobkyni dle žalovaného nepodařilo v řízení prokázat, že by ji v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný zdůrazňoval, že zadržení žalobkyně a její vystavení nelidskému zacházení na policejní stanici bylo pouze jediným incidentem, jehož intenzita nedosáhla pronásledování a navíc se odehrál více než rok před tím,

než žalobkyně opustila zemi, přičemž poté již žádné konkrétní problémy neměla. Dle žalovaného žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků náboženských menšin v, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti v zemi původu ohrožena nikdy nebyla a v tomto ohledu nepředložila žádné důkazy.

8. Dle žalovaného svou situaci mohla žalobkyně řešit pomocí využití možnosti vnitřního přesídlení v rámci, což je podpořeno i tím, že po svém přestěhování (z města do města) již žádné problémy související se svou vírou neměla. Dále žalovaný poukazoval na to, že materiály, které žalobkyně a její právní zástupce v rámci řízení dokládali, se netýkaly přímo osoby žalobkyně, ale obecně situace v oblasti lidských práv a náboženské svobody v Dále pak uvedla, že správní orgán uvádí několik dílčích vzájemně souvisejících námitek týkající se vycestování žalobkyně z vlasti či integračních snah žalobkyně v České republice a z těchto skutečností souhrnně vyvozuje postranní ekonomický záměr žalobkyně. Je to jednak ta skutečnost, že žalobkyni byl bez jakýchkoliv problémů vydán cestovní pas a při vycestování neměla na letišti žádné problémy, při žádosti o vízum uvedla či předložila několik nepravdivých informací a dokumentů, přičemž o této skutečnosti správní orgán sama od sebe neinformovala a učinila tak až poté, co byla konfrontována, což snižuje její věrohodnost i ve vztahu k jejím dalším tvrzením ohledně důvodů odchodu z vlasti. Dále sdělila, že žalovaný namítá, že příjezd žalobkyně a dalších žadatelů z byl pečlivě organizován ze strany třetích osob, nejednalo se tedy o individuální odchody konkrétních osob, které by z vlasti měly utíkat zcela spontánně a pod vlivem vnějších okolností. Dále pak, že jak žalobkyně, tak další žadatelé z Číny, požádali okamžitě po uplynutí 6 měsíců o pracovní povolení, našli si zaměstnání, opustili pobytová střediska a našli ubytování v soukromí, což nasvědčuje spíše ekonomickým motivům odchodu z vlasti. Navíc pak žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně nečinila hned na letišti Václava Havla, ale až později v Příjímacím středisku, přičemž nedokázala správnímu orgánu spolehlivě sdělit, kdo ji poradil cestu.
9. Žalobkyně však namítá, že správní orgán nesprávně a nepodloženě připisuje těmto skutečnostem význam ve vztahu k posuzování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv se nejedná o skutečnosti, jež by mohly jakkoliv relativizovat obavy žalobkyně z pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy.
10. Žalobkyně však uvedla, že veškeré tyto námitky, jež nyní uvádí, se vyskytují i ve všech rozhodnutích u těch 8 žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým správní orgán udělil mezinárodní ochranu formou azylu z důvodu odůvodněné obavy z pronásledování coby členům menších křesťanských církví v – tedy i tito úspěšní žadatelé přicestovali legálně se svými doklady, a to přes pekingské letiště. Je tak nejasné, na základě jaké metody dospěl správní orgán z týchž výtek a argumentů k opačnému závěru než u žalobkyně a jakou výpovědní hodnotu těmto argumentům sám správní orgán připisuje.
11. Žalobkyně uvedla, že připouští, že v rámci řízení nepředložila správnímu orgánu žádné konkrétní důkazy týkající se toho, že konkrétně ona ve vlasti byla před svým

odchodem v hledáčku státních orgánů nebo že byla skutečně zadržena a posléze mučena na policejní stanici. Zároveň však absolvovala, jak uvedla, celkem tři poměrně podrobné pohovory, v rámci nichž poskytla správnímu orgánu ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o systematickém pronásledování příslušníků náboženských menšin v Je přesvědčena o tom, že žalovanému se v řízení nepodařilo vyvrátit věrohodnost žalobkyně, přičemž právě na té skutečnosti, že tvrzení žalobkyně pokládá za nevěrohodné, žalovaný staví své rozhodnutí, kdy žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu nevyhověl.

12. Žalobkyně má však za to, že splňuje podmínky ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu.
13. Žalobkyně nesouhlasila ani s tvrzením žalovaného, že žalobkyně, v případě obav z pronásledování v místě svého bydliště, mohla využít vnitřního přesídlení v rámci, tedy přestěhovat se do jiné části, když však současně žalovaný nepřipouští, že by žalobkyně jakékoliv problémy vůbec v měla. S tím žalobkyně nemůže souhlasit, neboť již v rámci pohovoru uvedla, že tato možnost pro ni reálně nepřicházela v úvahu, neboť pronásledování příslušníků Církve Boha Všemohoucího dochází na celém území, když žalovaný svůj závěr podporuje zejména tím, že žalobkyně po svém přestěhování z města do města již žádné problémy související s vírou neměla, což dle žalobkyně není pravdou. Žalovaný však své úvahy nepodporuje žádnými důkazy na konkrétní informace o zemi původu, které by nasvědčovaly tomu, že po přestěhování do jiné části země by žalobkyně jednoznačně unikla problémům se státními orgány a tedy, že by její přesun byl účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě. Nestačí totiž pouze tvrdit, že by pronásledování žalobkyně bylo pouze lokálně ohraničeno. Žalovaný vůbec totiž nebere v potaz, že žalobkyně se po propuštění z policejní stanice neustále skrývala, neúčastnila se náboženských setkání a často měnila místo svého bydliště. Skutečnost, že žalobkyně poté, co se přestěhovala, nebyla opětovně zadržena, tedy nemusela být nutně výsledkem nezájmu orgánů o její osobu, ale spíše výsledkem preventivních opatření ze strany žalobkyně. Přesto se však problémům s policií nevyhnula a v rámci pohovoru popisovala, jak ji i po jejím přestěhování hledali a téměř znovu zatkli.
14. Přestože je žalobkyně přesvědčena, že jí měla být udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, domnívá se, že rovněž splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to zejména z důvodu jejího možného postihu souvisejícího s podáním žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi.
15. Z výpovědi žalobkyně v kontextu zpráv o zemi původu plyne, že by jí v případě návratu do mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo potrestání. Závěry žalovaného, že by tomu tak nebylo, postrádají dostatečnou oporu ve správním spise.
16. Kromě obavy související s náboženským přesvědčením se žalobkyně obává i postihu za podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi, a to s ohledem na to,

že případ čínských žadatelů o azyl již byl medializován, jak v ČR, tak i v zahraničí, včetně země původu žalobkyně. Skutečnost, že jméno žalobkyně nebylo v těchto člancích přímo zmíněno, přitom není rozhodující. Důležité je, že žalobkyně opustila na krátkodobé vízum a nevrátila se před skončením jeho platnosti. Zároveň její pobyt na území ČR spadá do doby, kdy byly publikovány předmětné články. Nelze proto vyloučit, že by si orgány tyto souvislosti nespojily a žalobkyni v případě navrácení neidentifikovaly jako jednu z těchto čínských žadatelů. Žalovaný si přitom neobstaral žádné informace ve vztahu k nebezpečí hrozícího špatného zacházení nebo trestání právě v souvislosti s podáním žádosti o azyl v jiné zemi, přestože ze zpráv o dodržování lidských práv v vyplývá, že čínské státní orgány postihují zvláště tvrdě křesťany, kteří se projeví veřejným způsobem.

17. Žalobkyně pak namítá, že správní orgán nesprávně a nepodloženě připisuje jiný význam skutečnostem jako je např. nalezení práce v ČR nebo poskytnutí nepravdivých informací při žádosti o vízum. Místo potřeby řešit meritum věci, tj. odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, se žalovaný zabývá na několika stránkách úvahami, když spekuluje o okamžitém opuštění pobytového střediska po uplynutí šesti měsíců, nalezení si práce a postupné integrace žalobkyně v české společnosti. Snahu o řádnou integraci přitom v žádném případě nelze klást k tíži žalobkyně. Právo pracovat přitom požívá žadatel o mezinárodní ochranu po šesti měsících ode dne poskytnutí údajů v podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a realizace tohoto práva nijak neovlivňuje naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.
18. Žalovaný, jak bylo sděleno, dále poukazuje na skutečnost, že žalobkyně při vyřizování schengenského víza poskytla nepravdivé informace a doklady a po příchodu do ČR o tom neinformovala správní orgán při první možné příležitosti. Uvedené však žalobkyně nepovažuje za jakkoliv relevantně ve vztahu k jí uváděným důvodům žádosti o mezinárodní ochranu a zároveň tato skutečnost nemůže mít vliv na posouzení její věrohodnosti. Uvedení některých informací do žádosti o vízum nepravdivě žalobkyni doporučil zprostředkovatel, který jí s vyřizováním víza pomáhal a cílem bylo zvýšit šance žalobkyně na získání víza a vycestovat ze země, což bylo v její situaci zcela logickým postupem. Žalobkyně kromě toho v řízení správnímu orgánu sdělila, které informace a dokumenty byly poskytnuty nepravdivě. To, že tak učinila teprve na základě dotazu správního orgánu, a nikoliv z vlastní iniciativy, není vůbec důležité. Neměla žádný rozumný důvod k tomu, aby tak učinila dříve. Nelze předpokládat, že osoba přicházející do zcela cizí země, v níž hledá ochranu před pronásledováním, bude hned při podání žádosti společně s uvedením důvodu jejího podání rovněž informovat příslušné orgány o tom, že při vyřizování žádosti o vízum uvedla některé informace nepravdivě. Úvahy žalovaného v tomto ohledu zcela postrádají jakýkoliv logický i právní základ.
19. K argumentu o organizovaném příjezdu do ČR žalobkyně namítá, že by v jejím případě vůbec nemělo hrát roli, zda společně s ní přicestovalo více osob či nikoliv, stejně tak datum přicestování. Fakt, že v jistém období se v České republice objevuje početná skupina žadatelů, nijak neovlivňuje hodnocení podmínek pro

udělení mezinárodní ochrany. Tvrdí, že tvrzení správního orgánu, že přicestovala organizovaně, se nezakládá na objektivních skutečnostech. Žalobkyně před příchodem do České republiky neznala téměř nikoho z křesťanů žádajících ČR o mezinárodní ochranu. Důvodem, proč přicestovala právě v období roku 2016 je skutečnost, kterou se snažila vysvětlit již v rámci správního řízení. V roce 2014 totiž tvrdě zesílilo pronásledování čínských státních orgánů vůči křesťanským uskupením. K argumentu, že žalobkyně nepodala žádost o mezinárodní ochranu na letišti, uvádí, že upozorňuje na ust. § 3a zákona o azylu, který umožňuje žadateli o mezinárodní ochranu podat žádost na několika místech, a to mimo jiné na policii, na hraničním přechodu nebo v přijímacím středisku nebo na odboru krajského ředitelství cizinecké policie za podmínky, že se dostavil dobrovolně, což se v případě žalobkyně stalo. Žalobkyně tak postupovala zcela v souladu se zákonem, když podala žádost v přijímacím středisku, kde běžně podávají žádost o mezinárodní ochranu všichni žadatelé o mezinárodní ochranu přicestovavší s platnými doklady.

20. Navrhovala proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2018 zruší a mezinárodní ochranu žalobkyni udělí, případně rozhodnutí žalovaného z 1. 2. 2018 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
21. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, když uvedl, že žaloba je vystavěna především na opakování a rozšiřování skutkových tvrzení učiněných v průběhu správního řízení, na výkladu příslušných ustanovení zákona či pojmů z oblasti azylové problematiky, vedeném snahou co nejvíce přiblížit jejich požadovaný význam azylovému příběhu žalobkyně; podle názoru žalovaného ne zcela úspěšně, a na dezinpretaci závěru učiněným žalovaným v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně namítá, že její situace měla být posouzena jako azyl z politických důvodů v širším slova smyslu tak, jak má na mysli ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a pro případ, že by její věc takto posouzena nebyla, dovozuje alespoň azylově relevantní pronásledování podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Poté žalobkyně obdobnou argumentaci používá i ve vztahu k možnosti udělit jí doplňkovou ochranu, kdy v této souvislosti apeluje na rozložení důkazního břemene v řízení ve věci mezinárodní ochrany mezi správní orgán a žadatele, a vysvětluje, jakým způsobem bylo třeba v jejím případě pracovat s faktorem věrohodnosti výpovědi. Pokud jde o tzv. „druhý argumentační okruh“, žalobkyně se v něm vyjadřuje k nesprávnému hodnocení motivu opuštění země svého původu ze strany správních orgánů a vyjadřuje s jeho hodnocením nesouhlas. To vše žalobkyně pasuje na možnost udělit jí azyl podle § 12 zákona o azylu, případně doplňkovou ochranu podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný však potíže tvrzené žalobkyní neshledal azylově relevantními, a to především z hlediska nedostatku potřebné kvality i kvantity tvrzeného pronásledování. Přitom ani z hlediska možnosti udělit žalobkyni doplňkovou ochranu, neshledal správní orgán dostatečnou intenzitu hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy.
22. V případě žalobkyně zdůraznil, že její azylová žádost stojí prakticky na jediném incidentu (výslechu na policii), který se však odehrál už v březnu roku 2015, tj. skoro prakticky jeden a půl roku před vycestováním ze země a podáním žádosti o azyl. Žalovaný ve svém rozhodnutí (str. 22-23) vylíčil svou úvahu, proč tento

ojedinělý incident, který dále již nebyl ze strany čínských orgánů nijak rozvíjen, není v příčinné souvislosti kroků, které žalobkyně učinila v srpnu 2016, kdy ze země vycestovala a požádala o mezinárodní ochranu. Zdůraznil, že žalobkyně poté již nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek byt jen kontaktována, natož zadržena či dokonce opakovaně zadržována, nebyla ani nikdy nalezena a ani se nikdy ona sama nestala terčem jakéhokoliv jednání, které popisovala u svých souvěrců, a to i přesto, že se právě tento závěr snaží v žalobě zpochybnit, zejména spekulacemi o tom, že jediným důvodem, proč dosud nebyla zatčena, je, že umně policistům unikala. Správní orgán na základě pohovorů, které s žalobkyní provedl, dospěl k jedinému logickému závěru a sice, že žalobkyně pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila zdání o existenci obav z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla, ačkoliv se to snaží prostřednictvím žaloby tvrdit.

23. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval i otázce věrohodnosti výpovědi žalobkyně, kdy na mnoha místech odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřel, že tak, jak žalobkyně dané události popsala, k nim dojít nemohlo, přitom každou takovou úvahu řádně odůvodnil. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. října 2017 ve věci
24. Správní orgán tedy prioritně vycházel z toho, že konkrétní potíže uváděné žalobkyní není možné považovat za skutečnosti azylově relevantní, a to ani přesto, že její příslušnost k tvrzené církvi výslovně nijak nezpochybňuje. Žalobkyně se přitom snaží ale právě prostřednictvím tohoto závěru žalovanému podsunout, že žalovaný tím připustil, že žalobkyně pronásledována byla. Snaží se totiž navodit dojem, že už jen to, že je někdo příslušníkem dané církve, takové pronásledování potvrzuje. Žalobní argumentace přitom setrvává na obecném tvrzení o existenci pronásledování náboženských příslušníků v jako postupu, kterým si komunistický režim upevňuje moc a likviduje alternativní a opoziční ideologie, a to bez jakékoliv vazby na konkrétní azylový příběh žalobkyně. Je tedy zřejmé, že žalobní argumentace je směsicí cíleně vybraných negativních obecných informací o praktikování veškerého náboženství v s cílem vyobrazit potíže žalobkyně v mnohem intenzivnějším negativním světle, kdy stejný postup zvolila žalobkyně již v průběhu správního řízení.
25. Rozšířené úvahy žalovaného stran možnosti využití vnitřního přesídlení, či bezproblémového vydání cestovního pasu, či bezproblémového vycestování přes nejstřeženější letiště v zemi původu, tak pouze umocňuje závěr správního orgánu o neexistenci tvrzeného pronásledování a nelze je považovat za návod k řešení tvrzeného pronásledování. Pomocí nich správní orgán pouze završil úvahu o neexistenci tvrzeného pronásledování. Úvaha o vnitřním přesídlení tak není určena jako návod k řešení potíží žalobkyně. Žalovanému tedy nelze vytýkat, že se blíže nezabýval schopnostmi žalobkyně opatřit si dlouhodobější zázemí v jiné části Číny. Tyto okolnosti totiž souvisí s otázkou existence efektivní vnitřní ochrany, která se posuzuje poté, co správní orgán dospěje k závěru, že v místě bydliště žalobkyně jí hrozí pronásledování či vážná újma relevantní z pohledu mezinárodní ochrany.

V nyní posuzované věci však dospěl žalovaný na základě podrobných pohovorů se žalobkyní na podkladě zpráv o zemi původu k závěru, že jí takové pronásledování ani vážná újma relevantní z pohledu mezinárodní ochrany nehrozí. Proto není namístě dále analyzovat, zda v zemi původu existuje možnost efektivní vnitřní ochrany, např. formou vnitřního přesídlení.

26. Pokud jde o námitku ohledně chybného chápání pojmu „politická práva a svobody“ ve smyslu hlavy druhé Listiny, kterým žalobkyně argumentuje ve směru k možnosti udělit jí azyl, neboť jí ve smyslu čl. 17 Listiny svědčí právo na svobodu projevu a ve smyslu čl. 20 Listiny právo sdružovací, žalovaný k tomu sdělil, že žalobkyně tato práva ve vztahu k tvrzenému vyznávání víry v rámci „neveřejných domácích utajovaných církevních sezení o čtyřech osobách“, kde docházelo pouze k tvrzenému čtení bible a modlení, značně přeceňuje. S ohledem na výše uvedené navíc je zřejmé, že ani zde tato argumentace neobstojí, neboť k žádnému bránění práva na svobodu projevu či práva na sdružování, které by dosahovalo požadované intenzity a kvality, žalobkyně osobně vystavena nikdy nebyla.
27. Pokud žalobkyně dále správnímu orgánu v žalobě vytýká, že byl její případ medializován, není žalovanému zřejmé, z čeho tato úvaha vychází, rozhodně se tak nikdy nestalo ze strany žalovaného.
28. K tzv. druhému argumentačnímu okruhu, tj. k otázkám zjevného motivu příjezdu žalobkyně do České republiky, žalovaný sdělil, že svoji úvahu o spíše ekonomických důvodech příjezdu žalobkyně a dalších členů jejich organizované skupiny, v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil. Je třeba odmítnout nařčení žalobkyně z „metaprávních“ úvah či spekulací. Správní orgán podrobil správní úvaze nejen chování žalobkyně, ale všech ostatních členů jejich organizované skupiny, jakkoli se žalobkyně zařazení do této skupiny brání. Žalovaný proto vnímá argumentaci v tomto směru za zbytečně útočnou. Konstatováním o společných rysech této skupiny včetně zapojení se většiny jejích členů (včetně snahy zapojit se) do pracovního procesu správní orgán spíše dokreslil propojenost dané skupiny. Pokud se žalobkyně cítí dotčena tím, že správní orgán rozpoznal její ekonomické úmysly spíše než obavy z pronásledování, je to jen důsledek jejího chování v ČR v návaznosti na obsah její podrobné výpovědi jako nejpravděpodobnější logický závěr.
29. Pokud žalobkyně dále v souvislosti s výtkou, že žádost o mezinárodní ochranu nepodala např. již na letišti, argumentuje tím, že zákon umožňuje podat žádost o mezinárodní ochranu na několika místech a žalobkyně tak měla práva si vybrat, kde svoji žádost podá, sděluje k tomu žalovaný, že žalobkyně sice měla právo si vybrat kde, ovšem již ne kdy žádost podat. Žalobkyně přitom situaci mnoho dnů vůbec neřešila, volně se v rámci svého turistického víza pohybovala po České republice, a ani azylově relevantním způsobem nevysvětlila, proč o mezinárodní ochranu nepožádala bezprostředně poté, co k tomu měla příležitost, např. na letišti.
30. Správní orgán pak považuje za irelevantní žalobou navrhané důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy

posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně. Na tom nic nemění ani skutečnost, že správní orgán shledal stejné typové znaky u dalších žádostí o mezinárodní ochranu podaných členy dobře organizované skupiny, kteří spolu s žalobkyní o mezinárodní ochranu v průběhu zhruba jednoho roku požádali. Taková argumentace je tedy bezpředmětná. Zdůraznil, že žaloba je celá protknuta úvahami o tom, že jiným žadatelům se stejným příběhem azyl udělen byl. Tak tomu však není, každý azylový příběh je zcela jiný a je třeba k němu také individuálně přistupovat.

31. Žalovaný má za to, že odůvodnění rozhodnutí v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobkyně ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Důvody závěrů vyslovených správním orgánem jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Doplnková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobkyně riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do V tomto ohledu žalovaný odkázal na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění správního rozhodnutí. Shrnul, že neshledává obsah žalobních námitek způsobilý zpochybnit jím vyslovené závěry. Správní rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými v žalobě.
32. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
33. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-681/ZA-ZA12-ZA16-2016, z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, ze Zprávy o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany Veřejného ochránce práv, č. j. KVOP-46235/2018 ze dne 31. 10. 2018 a ze zprávy Amnesty International Zamítnutý azyl křesťanů v ČR: Po návratu do Číny jim hrozí zatčení a mučení. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
34. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 8. 2016. Dne 12. 8. 2016 poskytla údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy uvedla, že do ČR přicestovala dne 3. 8. 2016 letecky z do Prahy na cestovní pas a české vízum. Jako jediný důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla náboženské pronásledování. Následně pak byl s žalobkyní proveden pohovor dne 17. 8. 2016, a následně pak dva doplňující pohovory, a to 25. 10. 2016 a 31. 10. 2016. Z protokolů o pohovoru krajský soud zjistil důvod žádosti o mezinárodní ochranu, který je ten, že žalobkyně je věřící ve Všemohoucího Boha, přičemž v důsledku své víry, kdy její církev je zakázána a je označována za „zlé kultury“, byla v březnu roku 2015 zatčena policií ve své práci

ve škole, zatčena byla po dobu 15 dnů, kdy byla vyslýchána ohledně její církve, kdo je jejím průvodcem a další otázky týkající se církve, na něž žalobkyně odmítla odpovídat a proto byla přitom bita tak, jak uvádí ve své žalobě a po uvedených 15 dnech byla propuštěna na kauci, kterou za ni zaplatila její dcera a jejíž výše byla 20.000 čínských yuanů. Následkem mučení a bití jí byly způsobeny podlitiny po těle, lékařské ošetření, jak uvedla, nevyhledala, musela se však doma léčit po dobu 3 až 4 měsíců a dozvěděla se, že byla i propuštěna ze zaměstnání. V červnu roku 2016 při návštěvě spoluvěřící, kterou přišla navštívit, neboť jí delší dobu neviděla, unikla dalšímu zatčení pouze z toho důvodu, že se skryla pod autobus na dvoře domu, kde spoluvěřící bydlela a policie ji nenašla, přičemž její spoluvěřící policisté z domu odvedli, když dle žalobkyně ji dozajista mučili a bili.

35. V důsledku těchto skutečností, zejména po popsání situaci z června roku 2016, se rozhodla již z odjet, neboť se obávala dalšího pronásledování ze strany čínské policie, neboť zatýkání a fyzické napadání věřících zakázaných náboženství byly v celkem běžné a po roce 2014 docházelo k jejich stupňování. Žila totiž v každodenním strachu. Uvedla, že útlak je v celé zemi stejný, proto přestěhování do jiné oblasti v by bylo bezpředmětné a vyslovila také obavu, že pokud by se do vrátila, začali by ji vyšetřovat a mohli by zjistit, že v České republice požádala o mezinárodní ochranu.
36. Součástí správního spisu jsou i pak žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu, s nimiž byla žalobkyně seznámena (jedná se např. o Zprávu ministerstva vnitra Velké Británie „.....: křesťané“, březen 2016, Zpráva ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, kapitola VI.: prioritní země – ... ze dne 21. 4. 2016, Výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v za rok 2015 ze dne 10. 10. 2016, Výroční zpráva Aid Association 2015, Pronásledování křesťanů a církví v vládou, březen 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 -, ze dne 24. 2. 2016 ...).
37. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
38. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení, ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst.

6 téhož ustanovení, původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny nebo odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

39. Podle čl. 9 odst. 1 Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (tzv. kvalifikační směrnice) za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je:

- a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
- b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).

40. Podle odst. 2 písm. a) téhož článku kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odst. 1 může být mimo jiné považováno použití psychického nebo fyzického násilí včetně sexuálního násilí.

41. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

42. Podle odst. 2 téhož ustanovení se o vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

43. Krajský soud na tomto místě uvádí, že žalobkyně do spisu založila Zprávu o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany Veřejnou ochránkyní práv, kterou provedl důkaz v rámci soudního jednání a z níž vyplynuly tyto podstatné skutečnosti: *OAM ve svých rozhodnutích činí nedůvodné rozdíly mezi úspěšnými a neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu. OAM formuloval odůvodnění jednotlivých rozhodnutí tak, že nelze rozlišit, proč v konkrétních případech byla či nebyla udělena mezinárodní ochrana. Je nezbytné, aby bylo z jednotlivých odůvodnění zřejmé, že OAMP posoudil individuální okolnosti konkrétního žadatele a své závěry o důvodnosti nebo naopak nedůvodnosti jeho žádosti stáhl k těmto individuálním okolnostem. Takové úvahy v jednotlivých rozhodnutích zpravidla chybí. Ve skutečnosti se celé pasáže odůvodnění beze změny opakují, v příkrém rozporu s požadavkem na individualizaci rozhodnutí.*
44. *OAMP pochybil ve způsobu hodnocení věrohodnosti jednotlivých žadatelů. Při posuzování věrohodnosti je klíčovou povinností správního orgánu postupovat jednotlivě, objektivně a nestranně při zohlednění skutečností významných pro posouzení samotné žádosti o mezinárodní ochranu, a své negativní závěry náležitě odůvodnit. OAMP tuto povinnost porušil.*
45. *OAMP nepodnikl žádné kroky vedoucí k identifikaci možných obětí mučení či jiných forem špatného zacházení. OAMP tato tvrzení zpochybňuje, aniž by žadatelům nabídl provedení lékařského či psychologického vyšetření anebo je o této možnosti alespoň informoval.*
46. *Ve vztahu k naplnění požadavků ohledně důkazního břemene a důkazního standardu v řízení o mezinárodní ochraně OAMP pochybil. Své závěry o neexistenci přiměřené pravděpodobnosti pronásledování neopírá OAMP o relevantní informace o zemi původu vztahující se ke konkrétním skutkovým okolnostem jednotlivých případů, a zároveň se dostatečně nezaměřuje na hodnocení budoucího rizika pronásledování.*
47. *Posouzení možnosti vnitřního přesídlení ze strany OAMP je v jednotlivých rozhodnutích naprosto nedostatečné, neboť neodpovídá podmínkám kladeným na takové posouzení kvalifikační směrnici a judikaturou. Strohé konstatování, že problémy žadatelů byly omezeny pouze na určité území, bez dalšího nepostačuje k přijetí závěru o možnosti žadatelů předejít pronásledování přestěhováním se na jiné místo v rámci Číny. Závěr o možnosti vnitřního přesídlení nebyl vůbec posouzen na podkladě informací o zemi původu, ale byl pouhou domněnkou OAMP nepodloženou důkazy. Takový závěr je nepřezkoumatelný.*
48. *OAMP nesprávně pracoval s informacemi o zemi původu žadatelů o azyl. Ačkoliv zprávy o situaci křesťanů v Číně shromážděné OAMP byly do značné míry po obsahové stránce relevantní, v rozporu s čl. 4 odst. 3 písm. a) a c) kvalifikační směrnice nepokrývají celou řadu otázek nutných pro posouzení potřeby mezinárodní ochrany.*

Naprostá většina informací o zemi původu byla zastaralá, neboť kromě zprávy Ministerstva vnitra Spojeného království o křesťanech existovaly ke dni vydání rozhodnutí minimálně o rok aktuálnější zprávy. Byl tak porušen i požadavek čl. 8 odst. 2 procedurální směrnice na obstarání aktuálních a přesných informací o zemi původu. OAMP využil pro všechny žadatele totožné informace o zemi původu, s výjimkou informace OAMP, která se vždy vztahuje k obecným informacím o konkrétní církvi.

49. Z uvedené zprávy Veřejné ochránkyně práv pak cituje krajský soud dále následující:

50. *Po prostudování jednotlivých rozhodnutí o mezinárodní ochranu jsem dospěla k závěru, že své povinnosti rozhodovat podobné případy stejně OAMP v případě skupiny žadatelů z nedostál. Naopak na základě velmi podobných skutkových okolností a v kontextu totožných informací o zemi původu došlo v některých případech k udělení mezinárodní ochrany, naprostá většina žádostí však byla zamítnuta.*

51. *Z přijatých rozhodnutí musí však být vždy jasně patrné, co k odlišným rozhodnutím správní orgán v jednotlivých případech vedlo. Tak tomu v posuzovaných rozhodnutích není. Ve skutečnosti se celé pasáže odůvodnění beze změny opakují, aniž by byly přizpůsobeny konkrétním okolnostem případu. Naopak části obsahující individualizaci odůvodnění neudělení ochrany v řadě případů takřka chybějí, v příkré rozporu s požadavkem na individualizaci rozhodnutí.*

52. *Považují za problematické, že je celá výše uvedená argumentace obsažena jak v pozitivních, tak i negativních rozhodnutích. V rozhodnutích, kterými azyl nebyl udělen, tyto argumenty působí jako klíčové pro negativní závěr OAMP o žádosti. V pozitivních rozhodnutích přitom došlo k udělení azylu bez zdůvodnění, proč vyjmenované okolnosti nakonec v hodnocení OAMP nesehrály žádnou roli.*

53. *Ve skutečnosti se ani po prostudování všech rozhodnutí nedá zjistit, z jakého důvodu byla některým žadatelům mezinárodní ochrana udělena a některým nikoliv.*

54. *Veřejná ochránkyně práv zdůraznila, že ani v jednom případě OAMP nezpochybnil, že je daný žadatel členem církve, o které to tvrdí.*

55. *V případě osmi žadatelů, kterým OAMP mezinárodní ochranu udělil, bylo součástí odůvodnění: „Původcem negativního jednání vůči jmenované [mu] byly přitom zcela jednoznačně bezpečnostní složky a dle správního orgánu s ohledem na výše citované informace o situaci v oblasti lidských práv v a zejména stavu náboženské svobody nelze očekávat, že by žadatelce [žadatel] v případě, že by se na ně obrátil [a], byly případné nadřízené čínské složky ochotné a schopné poskytnout ochranu jejich [jeho] základních lidských práv před nezákonným jednáním jim složek podřízených.“*

56. *Rovněž neúspěšní žadatelé však v průběhu celého řízení vyjadřovali obavu z policejního násilí a uváděli, že byli sledováni či kontaktováni čínskými bezpečnostními složkami, někteří byli dokonce již vzati do vazby a vyslýcháni, přičemž tyto výsledky měly podobný průběh jako v případě úspěšných žadatelů. Není tak vůbec jasné, jak mohl správní orgán na základě v zásadě obdobných individuálních okolností a týchž zpráv o zemi původu*

v jejich případě dospět k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná. Pokud jde o zatčení a vyslýchání těchto neúspěšných žadatelů, OAMP o něm pouze uvedl: „jednání policistů vůči žadatelce [žadatel] překročilo akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o jediný konkrétní incident. K této argumentaci považovala Veřejná ochránkyně práv za nutné zdůraznit, že i jediný incident může představovat pronásledování, je-li svou povahou dostatečně závažné.

57. Dále soud ze zprávy cituje, že *pokud jde o údajnou organizovanost příchodu žadatelů, argumentace OAMP je problematická hned z několika důvodů. 1. Závěry OAMP nemají žádnou oporu v objektivních důkazech, ve výpovědích jednotlivých žadatelů nebo shromážděných informacích o zemi původu, ale vycházejí pouze ze subjektivního přesvědčení a ničím nepodložených domněnek.*
58. Žalobkyně do soudního spisu založila také Zprávu Amnesty International ze dne 7. 3. 2018, z níž vyplynulo, že Amnesty International je znepokojena informací, že většina žádostí o azyl křesťanského vyznání byla v ČR zamítnuta. Z výzkumu Amnesty International, které mělo ministerstvo vnitra při svém rozhodování k dispozici, jednoznačně vyplývá, že občané, kteří jsou křesťanského vyznání, čelí ve své zemi pronásledování a perzekucím. Už v roce 2013 odstartovala kampaň za ničení kostelů a odstraňování křesťanských křížů z budov. Právník, který nabídl pastorům pomoc i samotní členové církve čelí zastrahování, absurdním obviněním a vykonstruovaným procesům. 1. února 2018 navíc vstoupila v platnost nařízení, která úřadům zvyšují pravomoci monitorovat, sledovat a potencionálně postihovat některé náboženské praktiky. Ještě více se tak zvyšuje státní kontrola nad všemi aspekty náboženského vyznání. Nadále hrozí, že pravidla zdůrazňující národní bezpečnost s cílem omezit „infiltraci a extremismus“, můžou být neuzita k dalšímu omezování práv na svobodu náboženského vyznání a víry. pečlivě monitoruje své občany, kteří jsou v zahraničí. Jako vlastizrádce bere ty, kteří v jiné zemi kritizují režim – třeba tím, že požádají o azyl. Například i, jejichž náboženstvím je islám, čelili po nucených návratech do Číny zatýkání, mučení a obvinění ze „zrady rodné země“. Fakt, že lidé žádají v zahraničí o azyl, bere vláda jako důvod k obvinění z trestného činu nebo pokusu o něj.
59. Krajský soud v Brně dále uvádí, že měl k dispozici pět rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, rozhodnutí, z nichž vyplynulo, že žalovaný udělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu občanům, kteří vyznávají křesťanskou víru a jsou členy zakázaných náboženství, které jsou označeny za „zlé sekty“, tak jako je to v případě žalobkyně v této projednávané věci, které mezinárodní ochrana udělena nebyla.
60. Krajský soud uvádí, že z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí a z připojeného správního spisu v daném případě vyplynulo, že žalobkyně jako zásadní a jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování a zatčení z důvodu té skutečnosti, že je příslušnicí náboženské skupiny, konkrétně příslušnicí Církve Boha Všemohoucího. Jak z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, žalovaný nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobkyně

ohledně její příslušnosti k této náboženské skupině a nezpochybnil ani její tvrzení o životě v zemi jejího původu a její konkrétní potíže. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že v je potlačována náboženská svoboda a dochází k postihu osob praktikujících křesťanské náboženství. Přiložené materiály potvrzují, že vláda ve sledovaném období postihovala menší křesťanské církve a uskupení, které označovala za zakázané kulty či zakázané sekty. Dle shromážděných zpráv vyplynulo, že jejich členové jsou vystaveni mučení, šikaně a týrání. Zákon tyto náboženské skupiny označuje jako „zlé sekty“. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že nelze vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí Církve Boha Všemohoucího, neboť její výpovědi stran uvedené církve alespoň v zásadních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Žalovaný pak uvádí, že s ohledem na příslušnost žalobkyně k Církvi Boha Všemohoucího se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Cituje Informaci Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, podle které vláda omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznávaných náboženských prostorách a zároveň kvalifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod kontrolou, jako „kulty zla“. Dle Zprávy Freedom House, nazvaný Svoboda ve světě 2017 – ze dne 27. 1. 2016 je svoboda vyznání ze strany ateistické přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, některé skupiny jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestanských a římskokatolických kongregací působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se postupně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromažďování jiných domácích církví jsou naopak přepadána anebo vykazována ze svých shromáždění. Podle zprávy Amnesty International 2015/2016-.... ze dne 24. 2. 2016 byla svoboda vyznání v i nadále systematicky potlačována. Dle této zprávy pokračovala vláda ve své kampani demolice kostelů a strhávání křesťanských křížů v provinciích Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 v docházelo i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, k omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Žalovaný dále pak cituje Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, ve které ústava stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. V této zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestu odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Podle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie –: Křesťané z března 2016 se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Protestanské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k, nemají možnost se registrovat jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných domácích církví jsou rozháněny nebo jejich členové vyháněni z míst,

kde se scházejí. Z citovaných zpráv o zemi původu žalobkyně žalovaný pak učinil dílčí závěr: „Po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem a jejich porovnání s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v, správní orgán konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Jinými slovy, žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně má za prokázané, že v je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že v této zemi existuje pronásledování z náboženských důvodů. S tímto „dílčím“ závěrem žalovaného Krajský soud v Brně souhlasí.

61. Krajský soud v Brně ovšem nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice, „že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu neshledal.“ Podle názoru žalovaného, ačkoliv byla žalobkyně podle svých sdělení příslušnicí Církve Boha Všemohoucího a svou víru po značnou část života vyznávala, nebyla ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Pokud jde o jediné zadržení žadatelky, ke kterému podle ní mělo dojít v březnu roku 2015, správní orgán uvedl, že k tomuto incidentu došlo více jak jeden rok před odjezdem jmenované z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR a nelze zde shledat konkrétní příčinnou souvislost těchto kroků. Žalovaný dovodil pak další závěr, že „žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přesto, že ona sama byla zadržena pouze jednou“. Žalovaný tedy uvedl, že se jednalo o jediný konkrétní incident, kterému v zemi svého původu žalobkyně čelila a který rozhodně nedosáhl svou opakovaností úrovně porušení jejích základních lidských práv, jak vyžaduje zákon o azylu, pro naplnění definice relevantního pronásledování. Krajský soud v té souvislosti však připomíná, co dle jednotlivých protokolů o výslechu žalobkyně vypověděla samotná žalobkyně o svém zážitku s policejními orgány z března roku 2015. Při tomto zadržení policií, kdy odmítala vypovídat o své církvi, o průvodci církvi atd., ji policisté povalili na zem, zbili ji pendrekem, poté ji chytili za oblečení, postavili a jeden z policistů ji bil do nosu a křičel na ni, kde má další peníze, náboženské knihy a chtěl informace o jejich spoluvěřících. Následně ji dva policisté drželi ruce na opěrkách židle, jeden si sedl na židli a jedno z příčných břemen židle postavil na její krk, dokud jí nezčervenal obličej, další svítil lampou do obličeje, dokud jej nespálil. Večer žalobkyni pomocí železek připoutávali k topení, dále ji elektrickým obuškem dloubal policista do hrudi, vícekrát ji bili do obličeje a do hrudi a drželi ji přitom za vlasy. Nedávali jí také najíst, takže za dobu zadržení 15 dnů zhubla téměř 4 kg. Po těle měla velké množství podlitin, takže po dobu 3 až 4 měsíců po propuštění nemohla vycházet z domu, kde se léčila. Propuštěna byla pouze po zaplacení kauce ze strany její dcery 20.000 yuanů a byla navíc propuštěna ze zaměstnání. Za situace, kdy tuto výpověď žalobkyně žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nezpochybnil, je pro Krajský soud v Brně

nepřezkoumatelný jeho závěr o tom, že „základní lidská práva žalobkyně nebyla závažným způsobem porušena“. Argument žalovaného, že žalobkyně nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledována, a že se jednalo „o jediný konkrétní incident“ nemůže obstát se zřetelem ke shora uvedené definici pronásledování dle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, z níž vyplývá mimo jiné to, že se jím rozumí jednání, které svou povahou je natolik dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv. Podle názoru krajského soudu se žalovaný s otázkou pronásledování v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně vypořádal uvedením důvodů, proč popisované jednání policie vůči žalobkyni nepovažuje svou povahou za dostatečně natolik závažné, aby jej bylo možno kvalifikovat jako pronásledování. Nelze pominout, že podle citovaného článku kvalifikační směrnice se za pronásledování mimo jiné považuje použití fyzického nebo psychického násilí, které bylo v případě žalobkyně dle její výpovědi použito. Z týchž důvodů krajský soud musí hodnotit jako nesrozumitelný závěr žalovaného na str. 25 odst. 2 napadeného rozhodnutí, a to, že dle žalovaného žalobkyně nebyla v zemi své státní příslušnosti z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy závažnému porušení jejich základních lidských práv ze strany orgánů, a že ani neuvedla žádná konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této její situaci v případě jejího návratu do vlasti cokoliv změní.

62. Za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů pak považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí také v části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobkyně využít vnitřního přesídlení v rámci Tento závěr žalovaného nemá oporu ve správním spisu, neboť žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně neuvádí, že by v některé části nedocházelo k náboženskému pronásledování. Naopak z informací vyplývá, že k pronásledování dochází na celém území
63. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, tedy s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, se žalovaný řádně nevypořádal, resp. vypořádal se pouze tak, že doslovně opsal odůvodnění, které se týká neudělení azylu podle § 12b zákona o azylu. V této části proto hodnotí odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud jako nepřezkoumatelné.
64. Krajský soud proto uvádí, že v tomto směru při vydání nového rozhodnutí bude třeba, aby se s otázkou případného návratu žalobkyně do bez toho, že by jí hrozilo shora uvedené nebezpečí, řádně vypořádal, když poukazuje i na zprávu Amnesty International ze 7. 3. 2018, která hovoří o tom, že po návratu do hrozí „....., kteří se navrací do“ nebezpečí zatčení i mučení, přičemž soud uvádí, že se jedná o zprávu od organizace, od které běžně v rámci řízení o azylu žalovaný získává potřebné informace a považuje je za pravdivé.

65. Soud pak dále konstatuje, že v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně a ostatní státní příslušníci přicestovali do ČR výhradně v období od července 2015 do léta 2016 a všichni hovořili o dlouhodobém pronásledování z náboženským příčin a o tom, že se před příchodem vzájemně neznali, dle žalovaného toto svědčí o „jasné organizovanosti příchodu jmenovaných do ČR“, přičemž o jejich důvodech a motivech lze pouze spekulovat. To, že požádali po uplynutí 6 měsíců od zahájení správního řízení o udělení mezinárodní ochrany o pracovní povolení a našli si zaměstnání a poté bezprostředně opustili pobytová střediska a přihlásili se k pobytu na privátní adresy, často v ubytovacích kapacitách svých zaměstnavatelů v rámci celé ČR, dle názoru žalovaného nasvědčuje tomu, že motivem jejich příjezdu byly spíše ekonomické zájmy, než útek před údajnou náboženskou perzekucí.
66. Zde soud uvádí k úvahám žalovaného, že konstatuje, že z obsahu správního spisu žalovaného nevyplýval z jediné listiny důkaz na podporu takového tvrzení.
67. Dále pak v odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje obavy žalobkyně ze zatčení v případě návratu do, protože se do ... nevrátila ve stanovené lhůtě a požádala v ČR o azyl, za nepodložené, pouze za hypotetickou spekulaci, protože žalobkyně kromě obecných tvrzení neuvedla a ani nepředložila během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by jí tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by bylo dostatečným důvodem domnívat se, že jí může s významnou pravděpodobností postihnout. Poukázal na to, že z jím shromážděných informací nelze dovodit, že by žalobkyně byla po svém návratu do vlasti zadržena, jak tvrdí a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů, když žalovaný v tomto směru poukazoval na to, že ze strany žalovaného naprosto žádná informace ohledně žalobkyně, jejich tvrzení a žádosti o azyl neunikly.
68. Krajský soud k tomu uvádí, že v tomto směru si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností a dopustil se tak další vady řízení. Soud opětovně poukazuje na zprávu Amnesty International ze dne 7. 3. 2018, která nasvědčuje opaku, tedy tomu, že v případě návratu žalobkyně do, která je žadatelkou o azyl v ČR a která se nevrátila ve stanovené lhůtě do, by jí mohlo hrozit zatčení, mučení či nelidské zacházení.
69. Dále krajský soud uvádí, že ve věci nařídil soudní jednání na den 24. 4. 2019. Tohoto jednání se zúčastnila osobně žalobkyně s právním zástupcem, a také zástupkyně žalovaného. U tohoto jednání v podstatě ani jedna strana neuvedla žádné nové skutečnosti, žalobkyně setrvala na své žalobě, tedy na skutečnostech v ní uváděných, na skutečnostech, které uvedla v replice, přičemž odkazovala zejména na Zprávu Veřejné ochránkyně práv, kterou založila do spisu, a zprávu Amnesty International ze 7. 3. 2018.
70. Pokud jde o žalovaného, rovněž setrval na svém stanovisku, tedy stanovisku, které bylo uvedeno v odůvodnění jeho rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě.

71. Na tomto místě soud poukazuje také na to, že z pěti rozhodnutí úspěšných žadatelů o azyl v ČR ze strany křesťanů dospěl ke stejnému stanovisku, jako dospěla ve svém šetření Veřejná ochránkyně práv v tom směru, že na základě velmi podobných skutkových okolností, tedy obdobných příběhů a v kontextu totožných informací o zemi původu došlo pouze v některých případech k udělení mezinárodní ochrany (mělo jich být celkem osm), v naprosté většině však byly žádosti zamítnuty.
72. Krajský soud uzavírá věc tak, že z důvodů, které v odůvodnění rozsudku uvedl, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a věc dle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací žalovanému k dalšímu řízení.
73. Na žalovaném bude, aby si před vydáním nového rozhodnutí opatřil další („čestve“) zprávy týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně a v novém rozhodnutí pak srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení (pokud setrvá na stejném stanovisku) mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu.
74. Soud dodává, že zprávu Veřejné ochránkyně práv ze dne 31. 10. 2018 pokládá za zprávu, k níž je třeba přihlížet, neboť Veřejná ochránkyně práv se velmi podrobně situací žadatelů o azyl z zabývala, uvedla v ní řadu skutečností, které dle názoru soudu je možné využít pro posouzení věci žalobkyně a ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. proto zavazuje žalovaného, aby před vydáním nového rozhodnutí, kdy doplní podklady, použil i zásadní skutečnosti uvedené ve Zprávě Veřejného ochránce práv, a přihlédl i ke zprávě Amnesty International ze 7. 3. 2018, tedy se těmito podklady řádně vypořádal.
75. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měla úspěch žalobkyně, náklady řízení však nežádala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně